

ДЕНЬ

ИЗЛАЗЯ ВСРКА СМБЪОТЪ

Спомоществованіята за «ДЕНЬ» Почнуватъ отъ начало на всякой мѣсець. Годишнината за вѣтрѣ въ Държавѣ е четири (4) бѣлы меджидіета, а за извѣнъ ней една (1) лира турека. Настоятелитѣ по вѣнъ отговарятъ за стойността на листоветѣ, които сѣ поръчяли. Извѣстія и други частны помѣстяванія ще сѣ обнародватъ съ най умѣренѣ цѣны.

Писма, статіи, дописки и всичко, що сѣ стнася было до спомоществованіята и Управленіето на «ДЕНЬ» было до Редакціята ще сѣ испращатъ на право до Издателя Хр. Г. Бъчеварова, Цариградъ Ескы-Забтіе Н-ро 25. Писма не освобождены отъ почтенскы разноска не сѣ пріематъ. Испращанитѣ статіи и дописки за обнародваніе, обнародваны тѣ или не, назадъ сѣ не врычатъ.

ИЗВѢСТІЕ

По причини не зависящи отъ менѣ, азъ изоставихъ за нѣколко врѣме издаване-то на списанье-то *День*, като имахъ надѣжда че ще можъ да приготвѣмъ нуждни-тѣ срѣдства и да захванѣмъ пакъ това издание. Като несполучихъ въ тоя случай отъ една стѣрна, а отъ друга пакъ и обстоятелства-та като не ми позволяватъ да сѣ занимавамъ за напрѣдъ съ вѣстникарство, азъ сѣ съгласихъ съ познатия на читающа-та Българска публика — г-нъ Хр. Г. Бъчеваровъ, и повѣрихъ му издаване-то на *День*, комуто и благодарѣмъ публично за услуга-та, която ми направи, като прие върху сѣ тоя трудъ. За това нека знайтъ всички-тѣ абонати и настойници на *День*, че отъ днесъ вататѣкъ всичко, що сѣ касае до *День*, ще сѣ отпраща до г-нъ Хр. Г. Бъчеваровъ; който ще бѣде за напрѣдъ и отговоренъ както за редовно-то му излизанье, така и за допълняне-то на тая година, спорѣдъ условия-та, които размѣнихме помежду сѣ. За това счетохъ за нужно да обнародвамъ настояще-то сѣ за знаанье на публиката-та.

П. П. Карапетровъ.
ЦАРИГРАДЪ, 1 Ноемрий.

КЪМЪ ЧИТАТЕЛИТЪ НА «ДЕНЬ»

Г-да Спомощницитѣ, Настойницитѣ както и Читателитѣ на «День», увѣрени сме да сѣ прочели горнето извѣстіе отъ страницѣта на Г-на П. П. Карапетровъ, който прѣстая вече отъ да е издатель на това списаніе. За това считаме и ные за длъжность да дадемъ нѣкаквы объясненія за прѣдпріетото ни издаваніе на този листъ.

Относително за редовното слѣдваніе и издаваніе на «День» читателитѣ ни не трѣбва да имѣтъ вече ни най-малко страхъ, щото ные го прѣдирѣхме съ голѣма охотѣ, и оттова той ще слѣдва редовно, безъ да криволичикак-то е криволичилъ до днесъ. А за допълненіе на изосталитѣ броеве, ные ще положимъ особень трудъ за да ги дотъкнимъ до истичаніето на страницѣта, като го издадемъ нѣколко пакти дваждъ въ седмицѣта. Писма, статіи, дописки и стойността на листоветѣ ще сѣ отпращатъ и внасятъ на право до Хр. Г. Бъчеваровъ безъ да сѣ има ни най-малкъ смѣткъ съ бывшія му издатель Г-на П. П. Карапетрова.

При тѣзи не трѣбва да сѣ не знае

и още, че ные като прѣдпріе-ме, както казахме по-горѣ, съ голѣмъ охотѣ да издаваме това Списаніе, ные не помыслихме и сѣ не погрыжихме въ същето врѣме да поожимъ и особень трудъ за да го пообкычимъ и поулучшимъ нѣкакъ сѣ за да бѣде въ съдържаніето сѣ поредовно; а не такъво сухо, безсочно и блудкаво, каквото е было до сега, съ което улучшеніе ще ни сѣ да сѣ ласкаемъ, че народѣтъ ни ще оцѣни труда ни за въ чийто ползъ и подобрѣніе прѣдпріе-хме тойзи толкозъ мѣченъ и трѣнливъ пакъ на вѣстникарското поприще. Нѣ да ли ще сме сполучливы въ това сѣ прѣдпріятіе, то остава въ добрѣтѣ волѣ на народа ни, за щото отъ него зависи или сполуката или несполуката ни. Колкото отъ нашиѣ странѣ, ные нѣма да жалимъ ни трудъ ни жъртвы за списваніето му, само за да бѣде таква каквото сѣ изысква отъ теченіето на днешнитѣ обстоятелственны нужды.

Стълповетѣ на листа ни никога нѣма да бѣждѣтъ затворены за нуждытѣ на народа ни, които ще обнародваме всякога на врѣме и безъ никаквъ мѣкъ. А перото или языка, който ще дър-

жимъ въ него, той ще бѣде всякога за общенароднитѣ ни нужды, развитіе и подобряваніе. Оттова ные ще бѣдемъ вынѣжгы искренны, безъ да имаме двойни или задни мысли въ друго, да сме убѣдени, а друго да пишемъ както редакторитѣ на «Вѣкъ»; или да криемъ въ насъ си лицемѣрна съвѣсть, ужъ че списваме все за народното добро, пакъ да нѣма нищо, какъвто е побратимтъ ни «Напрѣдкъ» ни то най послѣ като събрата ни «Источно Врѣме» да ся подиѣтаме и лѣкатушкаме на къдѣто ни пѣрнатъ. Ные нѣма да си допроцаваме да не даваме право тамъ, дѣто самата правда и чловѣколюбіе го изыскватъ, или да таимъ и да не открываме неправдытѣ, кривдытѣ и злоупотрѣбленіята тамъ, дѣто сѣ ся загниѣдили и непрѣставатъ да копайтъ ямъ за народообщественнитѣ ни интересы. Съ едни рѣчь, колкото ни иде отъ рѣдѣ и колкото ни допускатъ по възможности силытѣ, ще ся мѣчимъ да говоримъ вынѣжгы правото. Тази е нашата програма, тѣзи сѣ нашитѣ начала и тѣзи сѣ нашитѣ обѣщанія, по които сме си прѣдначъртали да слѣдваме това Счисаніе. Като такъва тѣ, които народътъ ни обыча и желае до колкото опытността ни подкрѣпя, то и намъ ще ни ся да ся надѣваме праведно, че ще да можемъ да ги гудимъ и въ дѣйствително изпълненіе, щото съ това изпълненіе да може и слабыйтѣ ни гласъ да найде онзи удовлетворителенъ отзивъ прѣдъ народа, който, както и смѣемъ на пълно да сме увѣрени, нече да закѣснѣе да ны поулесни отъ начяло и откъмъ финансиалнѣ странѣ, щото всякой знае, че: «безъ срѣбро нѣма добро.»

Редакціята.

ВЕЩЕСТВЕННОТО ни ПОДОБРЯВАНІЕ.

Всякой народъ, който и да былъ, той е длѣженъ да ся грижи, да ся труди и да полага всичкитѣ възможны срѣдства за нравственното си и вещественно подобряваніе. И ные като народъ, и народъ, който обыча да крачи все къмъ успѣха на доброто, длѣжни сме безъ исключеніе да ся грижимъ, да ся трудимъ, и да жертвуваме всичкитѣ си силы за това наше нравстенно и вещественно подобряваніе; защото ако бы да ся пооглѣдаме тѣй, както трѣбва, ные ще видимъ, ще намѣримъ недостатъка си и ще ся увѣримъ на пълно, че ные сме народъ, който е останѣлъ най-послѣденъ и най-доленъ отъ къмъ това отношеніе.

Колкото за нравственното подобряваніе то е всякому познато безъ ни най-малкъ разликъ, че то ся изысква и очаква отъ доброто урѣжданіе на мъжкитѣ ни и женскы училища, отъ рѣдовното слѣдваніе на читалищата ни, отъ изыскваното постоянство на благотѣлнитѣ ни братства и отъ усиѣваніето на дружественнитѣ ни и отъ двата пола заведенія, които сѣ ся издигнали и основали съ святъ цѣль т. е. за доброто възпитаніе и умственното развитіе на младытѣ ни поколѣнія, съ надѣжда да станжтъ и тѣ съ врѣме такъвызи достойнычленове на народното ни Общество и съ такъва условны качества, какъвто ги изыква теченіето на днешнитѣ врѣмена. За това като знае всякой отъ насъ, че единственната надѣжда на нравственото ни подобряваніе не лѣжи въ друго, освѣнь въ тѣзи свѣты и общественны заведенія, то и ные ще изоставимъ тѣзи точки, и ще минемъ на другатѣ, която, мыслимъ, да не е по-долна и по-маловажна отъ първатѣ, като и пытаме безъ да забыхаме: *дѣ лѣжи или дѣи какъ трѣбва да добьемъ вещественно то си подобряваніе?*

За да отговоримъ на тойзи толкъозъ важенъ и млченъ въпросъ, съ който нашитѣ сънародници или сѣ ся занимавали или не, ные нѣма да ораторствуваме много, нѣ рѣшително ще кажемъ, че: вещественното ни подобряваніе ся таи и лѣжи въ такъвызъ необходими длѣжности, които нашитѣ народъ не е проумѣлъ още, и ако бы даже да ги е проумѣлъ, той пакъ си не е далъ ни най-мал-

къ малкъ да ги потърси дѣ съ, нѣ ся щура и блѣска изъ тъмнитѣ на онзи неиходимъ лабиринтъ на самонадѣяанность, която го лѣсти да е въ убѣженіе и да вѣрва, че една рѣчка надвива на десѣти.

Какво голѣмо и непростимо заблуденіе за насъ или за кой да былъ народъ, който бы си съставилъ такъва една идея въ мозъка за вещественното подобряваніе, особенно въ тѣзи врѣмена, въ които сме очевидци, че всичкото щастіе или цѣлага бѣдѣщность за добруваніе е скатена съ успѣшното напѣрдганіе на вещественното подобряваніе? А ные какъ стоимъ и какъ мыслимъ за откъмъ тѣзъ странѣ! Дали си даваме поне най-малко затрудненіе да посъразмыслимъ за тѣзи нашѣ бѣдѣщность, която лѣжи въ вещественното ни подобряваніе, и безъ което ные ще ся заличимъ като народъ неспособенъ, немарливъ и въ исторіятѣ на народытѣ? Не! ные си стоимъ въ такъво хладнокрѣвіе откъмъ тѣзъ странѣ, щото не правимъ по настояще друго, освѣнь да зѣемъ съ отворены уста и да ся чудимъ за успѣшного вещественно подобряваніе на другытѣ народы по-близны намъ, безъ да дойдемъ на себеси и да посъразмыслимъ, че тѣзи народы отъ день на день успѣватъ въ вещественно подобряваніе, а ные като че ли сме сѣ родили да ся въртимъ все на едни точки, на едно състояніе, и да не виждаме, че отъ день на день сме на испаданіе, на оголѣваніе, на обосѣваніе и че ся усѣщаме вече въ невъзможность не домородства, нѣ и сами себе си да прѣхранваме.

И пакъ: що мыслимъ, що казваме, що правимъ? Свѣстяваме ли са поне, че по край вещественното ни неподобряваніе, ные идемъ да изгубимъ и нравственното си? . . .

Какво свѣщаваніе ни е зѣло! когато ный си го караме «петъ за двѣ» като выкаме непрѣстанно: лоши, лоши и грѣшны врѣмена сѣ настанѣлы! . . . Чудно нѣщо наистинѣ, че да ли не сѣ тѣзи лоши и грѣшны врѣмена както за насъ, тѣй и за другытѣ народы, или тѣ сѣ само съ исключеніе за насъ?

Ако бы да попытаме селенина защо не може да подобрява вещественно, ще чюемъ, че той выка до възбога за тѣзи лоши и грѣшны врѣмена! Ако бы да попытаме гражданина, той още повече крѣска като че ли му е кривъ онзи, който си е позволилъ да го попыта! Ако бы да

позагакнемъ върху тѣхъ точка на ученитѣ, тѣ изливатъ купъ думы, че сѣ злѣ въ това отношеніе. Ако бы да ся обрнемъ съ тозъ въпросъ къмъ Общинитѣ, то и тамъ нѣма да ны побере отъ оплакванія. Ако бы найстѣнѣ да си позволимъ да подмѣтнемъ такава една дума и на Духовенството, то и въ него ще найдемъ тѣзи оплакванія, нѣ по-ораторскы и отъ «Лазаронскитѣ.» Съ една рѣчь въ каквото званіе и да ся намира нѣкой отъ насъ, ако бы да го попытаме за откъмъ туй отношеніе, то ще видимъ и ще ся увѣримъ напълно, че ные нѣмаме вещественно подобряваніе. Дѣто ще каже, че само за насъ сѣ тѣзи лоши и грѣшны врѣмена, а за другитѣ народы не. Като е тѣй, да ли си е далъ нѣкой поне най малка мъка да издири истиннитѣ причины на това ни общо оплакваніе и незадоволство на вещественно неподобряваніе, и да поразтърси, да узнае, да ли е право, дѣто всички выкаме едногласно, че врѣмената сѣ лоши и грѣшны, или ченые смы си сами криви, като не полагаме колкото игла на върха трудъ да прѣмахнемъ спѣнкитѣ, които ны каратъ да натякваме на врѣмената само за нашето вещественно неподобряваніе, а да ся не туримъ и да ся не постѣгнемъ да поразмыслимъ какъ да подобремъ и ные както другитѣ народы?

Не, не, не сѣ ни криви ни врѣмената ни обстоятелствата на врѣмената, нѣ смы криви сами ные, защото сме сѣ раскъсали на чѣсти и ся мѣчимъ всякой за себе си самъ да подобрява вещественно, безъ да жвърлимъ единъ какъ погледъ върху другитѣ народы и да видимъ какъ сѣ подобрили вещественно!

Ахъ! самонадѣяността, тя, тя ны не оставя да подобремъ вещественно, тя ни прави всичкитѣ спѣнкы, тя ны опасва съ черенъ поясъ, тя ни покрыва очитѣ съ тъмна завѣса, щото съ здравы очи да не видимъ и да не смѣемъ да подадемъ помощнитѣ рѣкы на братаси да ся сбратимъ, да ся сдружимъ, да ся обмыкнемъ сърдечно и да работимъ не всякой отдѣлно за себе си, нѣ всички задружно.

Народитѣ доклѣ лѣжяхъ и ся обтѣгахъ въ слѣпото заблужденіе на тѣзи разорителнѣ самонадѣяността, тѣ неможѣхъ при всичкитѣ строгы условія, които полагахъ неуморно, тѣ неможѣхъ никакъ и никога да

успѣятъ въ вещественното си подобряваніе. А ные що глѣдаме днесъ? Ные глѣдаме да ся сблудува съ насъ това, което ни служи за крайно разсыпваніе!

Нѣма, нѣма за насъ друго сръдство, съ което да можемъ да осъществимъ вещественното си подобряваніе, освѣнъ рѣкоподаваніето на братско сдружваніе и работеніе. Никой, никой да си не смѣта, нито да си прѣкарва прѣзъ ума, че было въ търговіяхъ, было въ каквото и дае прѣдпріятіе, ще може самъ да успѣе, ще може самъ да подобри вещественно! Излганъ, и много излганъ ще остане всякога въ благитѣ си надѣжды, ако съ убѣжденіето на опропастителнѣтѣ самонадѣяността бы поискалъ да трѣгне и да върви по нейны лѣжливы внушенія въ тойзи пѣть на затръненіе, или пѣкъ да поиска, както онзи несвѣстникъ, да исчерпе морскитѣ дълбочины съ една лѣжица.

Не произлиза ли прочее отъ това, че при всичко дѣто имаме горѣ долъ по отечеството отворены училища и читалища, ные пакъ слушаме всякой день, четѣ слабѣтъ, запустѣватъ, и не сѣ въ състояніе да ся поддържатъ? Това да ли ни не служи за ясно доказателство, че ные като си не туряме грыкѣжъ за напредваніе на вещественното ни подобряваніе, ные скоро, и много скоро ще изгубимъ и това малко нравственно подобряніе, за което си слагаме вече ужъ че сме го придобили?

Врѣме, врѣме е вече да ся свѣстимъ и ные и да видимъ, че стоимъ много злѣ откъмъ тѣхъ (странѣ на вещественното си подобряваніе, и съ това свѣстяваніе да глѣдаме да ся снабдимъ съ онѣзи сръдства, които да могатъ да ны избавятъ отъ заблужденіето на самонадѣяността, и да ни приготвятъ едно здраво бждѣще за вещественното ни подобряваніе.

ПАТРИОТИТѢ.

За голѣма жалость е напистинѣ като сръщаме подъ това заглавіе въ 62 и 63 броеве на в. «Напрѣдакъ» нѣкои лични нападенія, въ първый противъ г-на Мусевичъ, а въ вторый противъ г-на Карапетровъ! Нѣ до колко си имѣтъ мѣстото тѣзи глупави нападенія въ устата на единъ

публицистъ, то остава на поумнитѣ да ги обсъждатъ; а ные обржжени отъ равнодушніе и безпристрастіе безъ да земемъ подъ покровителството нѣкого отъ тѣхъ, ще ся туримъ въ трудъ само и само да дадемъ по-точны свѣдѣнія на нашитѣ безпристрастнѣ публикѣ, като си позволимъ да кажемъ, прѣди да влѣземъ въ истинно разискваніе на тойзи немаловаженъ въпросъ, че много пѣти слѣпото пристрастіе въвожда лекоумныя челоуѣкъ въ такыва неумѣстны и безпрѣдѣльны обсъжденія, щото ся забравя, или пѣкъ никакъ нече да постави едно оглѣдалце прѣдъ почерненото си лице и да ся пооглѣда по съ вниманіе та да види на голо око грѣдѣтъ въ мигалитѣ си, а не само да глѣда и да вижда сламкѣтъ въ окоето на ближнія си.

И тѣй «Напрѣдѣкъ» или истиннитѣ Напрѣдѣковы доброжелатели и Редактори безъ да видятъ грѣдѣтъ въ своитѣ си очи, впускать ся, когато имъ скимне да покажѣтъ вѣщинѣтъ на ораторекото си краснорѣчіе, въ безумны, глупави нападенія, че ужъ видѣли грѣдѣтъ не въ тѣхнитѣ си мигалы, нѣвъ очитѣ на ближнія си, и съ това искать да огладятъ будакливытѣ дири и трнливитѣ пѣтеки, но които сѣ вървѣли и вървятъ до сега.

Лицемѣри! какъ си допрощавате въ такыва обстоятелства да прѣцѣждате комара а да погльщате камилѣтъ? Лицемѣри! що ся прѣструвате прѣдъ народа като украсени и варосани гробове, а отвѣтрѣ сте пѣлни съ задушителныи несносности на народното обоняніе? Или сте на мнѣніе, че вые като си позволявате безъ никакво шибаніе на гнилѣтъ ви и извѣянѣ свѣсть да нападате прѣвдарително другитѣ и да имъ отнимате довѣріето, прѣди да са провыкнѣтъ тѣ да раскрыятъ вашитѣ брѣн-

барчета въ мозъка, нече да ся найде нѣкой по-свѣстенъ, който да ви ги раскрые та и вые сами като си ги видите да можете напълно да ся увѣрите? Глушави лицемѣри! кой не бы ся заемѣль и обсѣдилъ козѣтъ, която, като зърнѣла веднажъ овцѣтъ, че си поподигнѣла опашкѣтъ, хванѣла да ѝ ся смѣе и да обсѣжда безмысленно постѣнкѣтъ ѝ, безъ да поглѣдне и види нейнѣтъ си, че ѝ стои все вирнѣта? И вые що правите днесъ? Не правите ли сѣщото? Нѣ нека си дойдемъ на подлога.

Всякому е вече познатъ прѣвънесенныйтъ отъ хвалбы и многоглаголивыйтъ сегашенъ сътрудникъ на «Наирѣдѣкъ» г-нъ Петко Рачевъ, бывшиятъ Мѣдникаревъ и Славейскый, а прѣкрѣстенъ въ редакторуваніето си «СЛАВЕЙКОВЪ». Тойзи надименъ мѣжъ не ся посвѣни да нарѣче г-на Мусевича «*благороденъ търсякъ*» Да; и ные не зимае странѣтъ на г-на Мусевича да го защитимъ, щото му знаемъ вече тайнитѣ и открыты пѣтеки на тунедството, знаемъ и отъ отблизу сме имали честьтъ да видимъ облагороденото му просѣчество; нѣ не можемъ да не знаемъ и да не исповѣдваме за знаніе на всичкытъ, че при всичкытъ му тѣзи неприличны качества, той излѣзе пакъ колкогодѣ по-благороденъ, щото не закѣснѣ да поднесе поне една малка за очи помощъ, отъ своѣтъ просіѣ за народнитѣ нужды. Това, струва ни ся да го знае и сътрудникътъ на «Наирѣдѣкъ». Нѣ той (нека ни прости за смѣлостытъ на това питаніе) що поднесе отъ своѣта си лани просіѣ за народнитѣ нужды, за които и направи ужъ това пѣтуваніе по градоветѣ и селата на Тракийѣ? Ные имаме най точнытъ свѣднеія за това му пѣтуваніе, и за обясненіе на нашѣтъ публика, ные ще кажемъ мимо-

ходомъ нѣщичко, безъ да го нарѣчемъ *благороденъ*, щото не заслужва за това прилагателно, нѣ съ прилчиото му: *новъ и худороденъ божякъ*.

Може да знаѣтъ читателитѣ ни, че тойзи *новъ и худороденъ божякъ* г-нъ Петко Рачевъ, лани ся бѣ цѣнилъ за учитель въ Одринъ съ 120 лиры турскы, отъ тѣхъ 60 щѣхъ да му ся заплатятъ отъ Екзархыятъ, а 60 отъ гражданитѣ. И тѣй слѣдъ условіята, той заминѣ на службѣтъ си. Слѣдъ 15 дена като ся насѣтилъ на Учителското си поприще, а и паричкытъ 120 лирky му ся видѣли малко, той измыслилъ въ тѣзи дни едно твърдѣ сгодно срѣдство за да ся ползова въ това слѣпо обстоятелство нѣщо повечко. Измысленото срѣдство было просіѣката. Ахъ! просіѣке просіѣке! колко си любима отъ лѣнивцитѣ и многоглаголивцитѣ! И тѣй като ся насърдчилъ самъ въ прѣдпріятіето си, той безъ да губи врѣме излѣзълъ на просіѣ за да пооскуби нѣкой и други общины изъ Тракийѣ, като зарѣзълъ ученицы и училище. Цѣльта му была ужъ, както самъ провѣдвалъ, отдѣто минувалъ, да сбира помощъ, за Одринското бѣдно училище, въ сѣщето врѣме да можялъ да направи нѣкой по-потрѣбны географическы бѣлѣжки, както и да запише нѣкой и другъ старонароднѣ пѣсни.

Въ това му ужъ свято пѣтуваніе, окото ни ся не отдалечи отъ да го слѣдваме, и ухото отъ да го слушяме, какъ убѣждаше общинитѣ за волнѣ помощъ! Неговото ораторствуваніе и многоглаголеніе хыляды пѣти надминуваше Димостеновото и Цицероновото! Изъ неговитѣ распѣнены уста не излѣзаше друго, освѣнъ медъ и масло! съ което най-послѣ той сполучи да убѣди общинитѣ и нѣкой члестны ли-

ца да жертвувать мило и драго за въ помощъ на своитѣ бѣдствующы брата—Одрянчяны.

Като иззаобиколилъ и събралъ тлѣсты, тлѣсты дарове отъ... л. т. турилъ си ги въ джоба завърнѣлъ ся съ славѣ и честь въ Одринъ, отдѣто слѣдъ нѣколко дена повиканъ ужъ за нѣкой члестнѣ расправѣ въ града ни, за дулъ си безъ да ся завърне вече въ Одринъ. И защо? Защото нѣмалъ нуждѣ, разбира ся, да стои да плѣзне цѣлѣ годинѣ да учителствува за 120 лиры, когато той въ разстояніе на два мѣсеца спечелилъ двойно и тройно за да не кажемъ и повече.

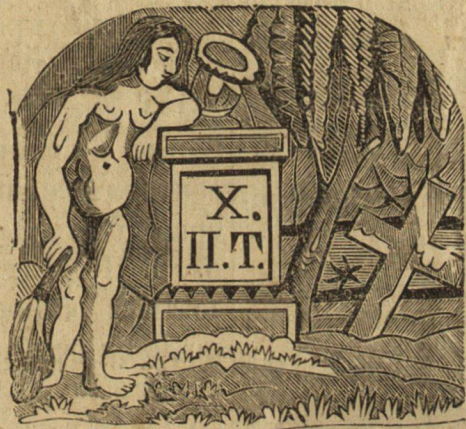
Сега що бы ни казалъ г-нъ Петко Рачевъ? Бы ли ни отказалъ, че това не е было тѣй? Или пакъ, че отъ тѣзи събранѣ помощъ той е далъ една аспрѣ за Одринското училище? Той, безъ дя си стори зло сѣрдце да даде нѣкому смѣткѣ, сѣднѣ си въ града ни и си ги упапа. А сега какъ е посмѣялъ да изобличи другытъ, когато и той е отъ тѣхныя родъ? Не, не, събрахме, не е отъ тѣхныя родъ, щото той нарѣче г-на Мусевича «*Благороденъ Трѣсякъ*»; а ные него «*Новъ и Худороденъ*», и то съ пълно право, щото г-нъ Мусевичъ ся отнесе нѣкакъ по-благородно, като поднесе нѣщичко отъ просіѣтъ си, а г-нъ Петко—нищичко! Тежко, тежко ни и горко отъ такыва, были тѣ благородни, были тѣ худородни трѣсяцы! Чохте ли сега, Бай Петко? Трѣбва по-напрѣдъ да види чловѣкъ себе си, тогава да обсѣжда другытъ. Или бѣхте зачули отнѣйдѣ, че ще говоримъ за вашето просѣчество та, като гузенъ не гоненъ, прѣварихте да ся затулите задъ чюждыя грѣбъ?

Много добрѣ ще сторите, ако бы всякога прѣди да турите рѣкъ па нѣщо, да ви не работи перото или языкътъ прѣди ума, щото може да ви ся струпа другъ пѣтъ, за наказаніе на то-

зи ви недостатъкъ нѣщо повече на главѣтъ.

Ные бѣхме длѣжни да раскрывемъ това на публикѣтъ, и го раскрывемъ, сега остава тя да обсъжда, кой е по-просякъ и по-божякъ отъ васъ и кой е бла-

городныйтъ или худородныйтъ. За сега толкова; а въ идущій брой ще ся повърнемъ и върху разискваніето на г-на Карапетрова, съ което мислимъ да осветлимъ нѣкакъ по-добрь любовиството на Читателитѣ си.

НЕКРОЛОГЪ

+

НА НАРОДНЫЙ ПОБОРНИКЪ.

Выкни, народе, съсъ плачь срдечень,
 Единогласно безъ исключень;
 Че твой поборникъ е вещь отвлечень,
 На, тамъ въ подземно тьмно селень!
 Ухъ! той остава скръбъ на роднины,
 Плачь на другары, на чяда милы;
 Утебъ, народе, добры причины,
 Молбы д' отправи всякъ спорѣдъ силы.
 Эй тойзи старецъ слѣдъ толкозъ мѣккъ,
 Тебъ за да види съ Църквѣ Народнѣ,
 Напнѣ, пропѣди наемный Грька.
 Ухъ! и тѣй днеска Тя е свободна!
 Хей выкай и ты съ тѣзъ му роднины,
 Плачь некъ ти лѣжтъ очи безъ мило;
 Тебъ ще, народе, много години,
 Ухъ! за тозъ старецъ да ти е мило.
 Плачи, народе, бѣди въ рыдань,
 Не нѣма вече нему подобень!
 И за вѣчно му въспоминань,
 Легкъ прѣсть хвърли дѣт' е загробень.
 Эй нека выкне къмъ гробъ му вече,
 Шо му е земный домъ за живѣнь,
 Отъ срдце всякой макаръ сдалече,
 Вѣчна му память, успокоенье.

Г.

ЦАРИГРАДЪ, 28 Октоврій, 1875.

СТИХОТВОРЕНІЯ

КЪМЪ «ДЕНЬ»

О, День пленень съсъ надѣждѣ,
 Съсъ която всякъ е' убѣжда,
 Че безъ тебе добро нѣма,
 Че безъ тебе тма голѣма.

Ты ся яви у народа,
 Да говоришь съ по-свободѣ;
 Нѣ ты опрѣ на твърдѣ камень,
 И въ надѣждѣ злѣ измамень.

Ты ся яви за просвѣтъ,
 Нѣ зла пуста тма проклѣта,
 Свѣтлинѣтъ ти съблѣче,
 И въ черъ мракъ тя силомъ свлѣче.

Нѣ ты днеска съ новы силы,
 За народа твърдѣ милы,
 Пакъ на свѣтъ ся появявашъ.
 Мракъ несносень распелъвашъ,

Безъ да имать вещь съмнѣнїе,
 Бѣди въ пълно увѣренїе,
 Че ты ще си у сполукѣ,
 Та «Напрѣдѣкъ» да ся пука.

Да, той бѣше нѣкакъ въ радость.
 Че ты още въ буйнѣ младость,
 Насмалъ щѣше да издыхнешъ,
 Въ небытьѣ си да ся выхнешъ

Нѣ сегана катъ тя зърка,
 Пакъ да свѣтишь, той ся бърка,
 И тя глѣда все на криво,
 Зарадъ що си въ по-свѣтливо.

За нашъ народъ свѣтлина си,
 Чрѣзъ тебъ въ него ще ся внаси;
 И тѣй всичко въ него черно,
 Ще го явишь ты на-вѣрно.

Ты очи му ще отворишь,
 Че щещъ право да говоришь,
 Безъ да бѣдешъ у пристрастьѣ,
 Иль подѣ чюждо зло подвластьѣ

И тѣй катъ ми не остава,
 Друго, освѣнь да с' отправъ,
 Съ прѣдвѣщань: тебъ успѣхы;
 А чрѣзъ тебе, намъ утѣхы.

Г.

КЪМЪ САМОРОДЕНЬЯ ПОЕТЪ

Да! самородень поетъ чудесень
 Блѣсий и въ наша народъ сирмашкый,
 На нашѣ музѣ Вѣнецъ небесень
 Уви отъ разны цвѣтя юнашкы.

Блазъ на тойзи младежъ поета,
Щото е могълъ така свободенъ
Да влѣзе въ нейнъ домъ за просвѣта,
Що бѣ за други почти невходенъ.

Той ужъ исчерпалъ отъ тѣхъ богънѣхъ
Такъвизъ поемы съ добры куплеты,
Че може да сж тѣ, отъ слугънѣхъ,
А не отъ неѣхъ, съ молбы прѣбты.

Той ся възноса, че е сполучилъ
Да влѣзе въ нейнъ домъ сладкопоенъ;
Нѣ може още да н'е изучилъ,
Че и пѣсь нейнъ е пѣснопоенъ.

Щото не мѣзатъ ней тѣхъ му пѣсни,
Такъвизъ ни врѣлы, нито къпѣлы;
А колко по вечъ да сж небесны,
Или изъ нейны уста излѣлы.

О, колко души тамъ сж трыгънѣли,
Дано бы нѣщо да ги огрѣе,
И катъ Франгя нашъ сж ся върнѣли,
Безъ да ѣхъ чюѣтъ да имъ поѣе!

И младъ Франгя ся былъ ужъ надѣялъ,
Като псе вѣнъ да не бы да лае;
Нѣ и на него вѣтъръ довѣялъ
Гласа на псе ѣ самъ безъ да знае.

И тѣй когато слѣзълъ къмъ тука,
На мѣсто сладкы пѣсни Богънскы,
Той ни донесълъ съ добръ сполукъ.
Онѣхъ куплеты пѣскы, слугънскы

И нынѣ иска да ся кокори,
Че ся ѣ сподобилъ въ нейны палаты
Да влѣзе, и тя да му говори,
Че може въ пѣсни перо да клати.

Не ся надѣвай самонадѣянь
Франгя младъ, че си въ тѣзи сполукъ;
Ако да вѣрвашъ, ты си извѣянь,
И отъ смѣхъ Муза ще ся понука.

Добръ ще сторить еще веднажка
При неѣхъ д' идешь на посѣщенъе;
Та катъ ти види главъ сирма пѣкъ,
Да но ти влѣйне благословенъе.

Тогазъ да дойдешъ между народа
Да видишь какъ ще да тя почита
Каквы хвалбы щатъ д'ечять посвода,
Каквы вѣнцы ще да ти исплига!

Щото и Муза не е напѣшна,
Ты както искашь да ѣхъ прѣставишь
И тя е съ дрѣхы отъ мода днешна
И желай съ неѣхъ да ѣхъ прославишь.

Нек' ти послужи туй напоменъе
За пѣрвъ и сѣтенъ урокъ полезенъ,
Тогазъ да видишь: благодаренъе.
На менъ прѣтель твой най любовенъ

Г.

Вжтрѣшни Новини

ЦАРИГРАДЪ 31-ый 8-врий.

Главното разыскваніе както на мѣстныя печать, така и на вѣншнія, не ся относя на друго, освѣнъ на критикы върху финанціалното състояніе на Турціи.

Ные срѣщаме такъвизъ критически разсжженія върху това ѣ днешне състояніе щото можемъ ся увѣри, че е повече за вѣрваніе.

Положеніето, въ което са намира днесъ тази славна и велика Държава, струва ни ся да не отговаря на напreshното ѣ. Тя срѣща отъ нѣколко години на самъ такыва дефициты въ приходи тѣ и разноскы тѣ си, щото не можѣтъ да ѣхъ не хвъргатъ въ страхъ и да ѣхъ не прѣдвѣщаватъ по-опасно бѣдѣще. Освѣнъ това, тя едва ли може да промысли какъ да са исплататъ лихвы тѣ на заемы тѣ.

Тѣхъ годишната рана, коѣто ѣ отвори Херцеговинското възстаніе, мѣчно ще може да са затвори; понеже направены тѣ до сега разноскы по това възстаніе възлизатъ на доста голѣмо и значително количество.

Нѣ като открываме тѣй истинѣхъ, дохожда ни и друго на умъ, което, мыслимъ, да привлѣче еще повече вниманіето на читателитѣ; и то е любопытството да ся попытаме отдѣ ся е породила причината на толкозъ огромны загубы?

За да ся отговори рѣшително и право на това, безъ да крѣемъ въ сѣрдцето си нѣкоѣхъ зложъ или пристрастіе, ные ще кажемъ, че Турція ако бы была по-внимателна и съ по-добро чадолубиво сѣрдце расположена къмъ християнскы тѣ населенія, и ако бы дала по-голѣма свобода за умственно и вещественно успѣваніе на населеніята, тя не бы была днесъ тази и въ та-

къво мѣчно и критическо положеніе, въ което ся намира! Тя щѣше да бѣде въ такъво едно цвѣтуще състояніе, въ такъвѣхъ една уздравенѣхъ надѣждѣхъ за обогатяваніе и щастливо бѣдѣще, щото да има днесъ гласъ прѣдъ всичкы тѣ други Европейскы силы и, да го кажемъ откровенно, да играе най-голѣма роль измежду тѣхъ.

Нѣ кой е кривъ, или виноватъ на всичко това? Кой е причината?

Ахъ! причината, тази горчиво поделадена причина, нито е добрий тѣ ни Царъ и Баща, нито пѣкъ Неговитѣ высокы и образованни чиновници; нѣ онѣхъ по-долни глупавы и прости, коѣто безъ да познаватъ състояніето на държавѣхъ, безъ да цѣнятъ интересы тѣ ѣ, безъ да залѣгатъ за подобрѣніето ѣ, ударихъ на злоупотрѣбленія, злоупотрѣбихъ даденѣхъ имъ за миръ, правдѣхъ и любовь между населеніята власть, и съ тѣзи си недостойны за чина имъ качества, тѣ ѣхъ докарахъ въ това критическо и мѣчно положеніе.

Охъ! колко горчивы и достойны за съжяляваніе сж оплакваніята по вѣнъ! Злоупотрѣбленіята извършваны днесъ въ всяко селце изъ вѣрилѣхъ подданницѣхъ Българіи раздиратъ на двѣ чѣсти сѣрдцето на всякой чувствителенъ чловѣкъ, когато си помысли, че тойзи вѣкъ, коѣто е вѣкъ на свобода, на прѣобразованія и на благоденствуваніе за другы тѣ народы, за насъ е вѣкъ, вѣкъ на мѣчителства, на злоупотрѣбленія и на неизразимы и прѣкалены тегла!

Отъ това възможноли е, за права Бога, да благоденствува или да бѣде щастливъ по-горній тѣ когато по-долный тѣ страда, тегли и выка до Бога отъ безмилостны тѣ удары на тѣзи злоупотрѣбленія, на тѣзи неправды, на тѣзи безчестія и на тѣзи без-

рѣдицы? Възможно ли е, щото той да ся труди за въ ползъ на Господаря си и на себе си?

Не ни е мъчно, ако бы да откажемъ съвършено възможността; понеже вѣщата опытнось ни го доказва и ни при-
нуждава тѣй да го върваме, а не друго-яче. Възможно ли е, на-
примѣръ, единъ Владѣлецъ да ся обогати безъ помощьта на другытъ? Възможно ли е слу-
гытъ му да залѣгать за въ неговъ ползъ, ако бы той да нѣма къмъ тѣхъ добры обношенія, отеческъ любовь, съ които да имъ привлечя добродушіето та да пожъртватъ и живота си да-
же за неговото прѣуспѣваніе? Кога е тѣй, възможно ли е и една дѣржава да бѣде въ благо-
получіе, ако бы да нѣма тѣзи отъ нужда, ако не отъ искренность, изыскваны качества?

Ахъ! твърдѣ жално и твърдѣ плачевно е днесъ състояніето на христіанскытъ населенія въ тѣзи дѣржава, а особенно въ Българій! Ные слушаеме да идать оледіи отъ селенытъ по тѣзи страны! Ные слушаеме и гы съ-
жяляваме, щото нѣма кой да чюе гласа на плачеветъ и пысь-
цытъ имъ по-внѣ; а тука ако и да имъ гы чуѣтъ, нѣ тѣ за-
глушены и придружены отъ о-
бвиненія и кѣветы противъ тѣхъ, оставать безъ никакво дѣйствиѣ.

Селенитѣ, тѣзи обогатители на коѣ и да е дѣржавѣ, тѣ когато ся притѣсняватъ, тѣ когато ся мъчатъ, тѣ когато ся угнѣтватъ, тѣ когато страдатъ безъ да иматъ спокойствіе да си глѣдять полскытъ заниманія, то за какво успѣваніе, за какво подобрѣваніе може да ся надѣва който и да былъ той?

Мюлтезимджіи, ашярджіи, заб-
тїета башибозуци и пр. . . на-
гнѣли селата, и да бѣде отъ нѣйдѣ потаенъ зритель само нѣ-
кой, той ще настрѣхне, когато види какъ бѣѣтъ, какъ мъчатъ

и какъ съсипватъ цѣли до мородства по селата! Селенинѣтъ, гор-
кыйтъ селенинъ, оплашенъ отъ иростьтъ имъ и голыя ножъ не смѣе да си покаже главѣтъ на внѣтъ, а камо ли да иде по пол-
скытъ си нужды!

При таквизи грубы, страшны безчестны и неправедны злоупотре-
бленія и обношенія по внѣтъ, чюдно ли е дѣто днесъ дѣржава-
та е въ такъво мъчно положене? Чюдно ли е дѣто бѣдѣщето на благосъстояніето ѣе опро-
пащено? Чюдно ли е дѣто нѣма и за напрѣдъ да ѣе докаратъ добѣръ резултатъ? Не е чюдно. И намъ ни ся ще да върваме, че хаттоветѣ обсипаны съ прав-
дины за доброто на дѣржавѣтъ, ако бы да имъ ся не наложи стро-
гото испълненіе отъ по-долнето чиновничество, злото ще ся рас-
пространи, и това второ зло вмѣ-
сто добро, ще докара еще по-
големо зло; щото всякой знае че: злото зло докарва а никога добро.

Ако нѣколко души виновати хванѣти катѣ съзаклятницы за въ нѣкое възстанническо прѣд-
пріятіе въ околността на Старъ-Загорѣ, то правда ли е да ся мъчатъ и да страдатъ цѣлытъ населенія? правдата е да ся накажатъ виноватытъ, а другото миролюбиво населеніе да ся дѣр-
жи съ добро; освѣнъ това да ся глѣдять и съ симпатическо око виноватытъ катѣ подлѣстены и измамены отъ чюжды внушенія за нѣкаквы си глупавы и неосъществимы идеи; защото кой е тойзи смъртенъ, който може да исповѣда, че той въ живота си не е ся измамилъ отъ чюжды внушенія? Кой е тойзи, който може рѣ, че азъ съмъ чистъ отъ какво и да е прѣстѣпленіе на съществующытъ законы? Ако нѣкой ся усѣща съ такъвъ чистъ съвѣсть, то нека ни го каже и ные да ся увѣримъ за да говоримъ по-друго-яче.

Съ тѣзи си послѣдни думы, съ

които и свѣршваме, ные не искаме да защитяваме нѣкого или да говоримъ за въ ползъ на нѣкого, нѣ да кажемъ правото както си е, и съ това да повыкаеме правдата на помощъ, нѣ тѣзи, която стои всякога и постоянно прѣдъ славныя прѣстолъ на нашія Царь и Баща Султана, и на Неговоя Великый Везиръ Махмудъ паша, която правда надѣваме ся да земе подъ крыльето си и тол-
козито страдающи невинны Българскы населенія, които ѣе очакватъ съ жаркы въздышанія отъ тамъ, а не отъ друго мѣсто.

— Негово В. Рашидъ паша Турскыйтъ посланникъ въ Внѣ, ся на-
именова министъръ на вѣнкашнитѣ дѣла, вмѣсто до сегашній — Савфетъ паша. До пристигваніето му отъ Внѣ, казватъ че Артинъ ефенди цѣлъ да занимава мѣстото му.

— Увѣрватъ ны, че бывшійтъ министъръ на правосѣдіето цѣлъ да замѣсти Рашидъ паша въ Внѣ.

— Австроунгарскый посланникъ при В. Портѣ Г-пъ Коптъ Зичи да-
де въ срѣдѣ вечеръ дипломатическо угощеніе, на което присѣтствуваха много пашы.

— Спорѣдъ «Неологосъ» истилямытъ скоро цѣли да станатъ въ смѣсенытъ Епархіи. Тѣ ще бѣдѣтъ извѣршвани отъ турскы чиновницы, прѣдъ присѣтствіето на една смѣсенѣ комисіѣ, на коѣкто членоветѣ ще бѣдѣтъ назначени — Гърцытъ отъ Патріаршіѣтъ, и Българытъ отъ Екзархіѣтъ.

Гръцката Патріаршіѣ е назначила за такъва Г-да Митрополитытъ Видинскыя Паисія и Кюстендилскыя Игнатія; както и г-нъ Богасъ Велескый Чорбаджія; а напата Екзархіѣ, казва сѣщій «Неологосъ» не была еще опрѣдѣлила тѣзи членове(?).

— Негово В. Великый Везиръ който бѣше отъ нѣколко дена малко нерасположенъ, сега былъ добѣръ, и направилъ посѣщеніе на Н. И. В. Султана за да му благодари за грѣ-
жѣтъ, коѣкто е ималъ за него, катѣ му испратилъ своя си лѣкаръ.

— Два баталіона отъ пѣшеходнѣ войскѣ заминахѣ въ вторникъ вечеръ съ особенъ тренъ за Одринѣ. А отъ тамъ цѣли да заминахѣ за Шюменъ, дѣто ще зимувать.

— Турскытъ вѣстници писахѣ, нѣ

до колко е истина не ся знае, че една компанія отъ Лондонъ щѣла да дойде въ Турціѣ да земе позволеніе за да прѣгльда и испыта богатитѣ ѣ рудници, като прилагатъ еще, че тя имала огромны капиталы.

Турскитѣ вѣстници отъ Вторникъ обнародвахъ слѣдующитѣ официалны телеграммы:

«Телеграммъ отправенъ до Сераскерата отъ Мехмедъ Али паша съ датѣ отъ 24-ый октомврий.

Слѣдъ като бѣхъ поразени въ биткитѣ на Органициѣ, възстаницитѣ отъ Шарата изново ся събрахъ и хвърлихъ единъ мостъ твърдъ тѣсенъ възъ рѣкитѣ Тармоткѣмъ Берджани.

Фуадъ паша командантинтъ на Тахлиджа и пѣлководецъ на бригадѣ, като ся научи за това движеніе на възстаницитѣ, отиде противъ тѣхъ съ три баталіона войскѣ подмогнѣтъ и отъ Солунскыя баталіонъ на редицитѣ.

Явно е отъ единъ телеграммъ, на Фуадъ паша съ датѣ отъ днесъ, че той пристигнѣлъ въ Берджаникъмъ захожданіето на слънцето. Тутакси възстаницитѣ, които сѣ намирали събрани по горитѣ Чирко-Кричь, ударили на войскитѣ, нѣ посрѣщката отъ нашѣ странѣ была по силна. Възстаницитѣ като не можли да противостоятъ, оттеглили ся въ горитѣ на Гирчя, които ся намиратъ отъдѣ на Чирко-Кричь.

На другия день, вторникъ, азъ организирахъ войскы за пристѣпъ и тѣ сполучихъ да захванѣ ближнитѣ высокы мѣста. Възстаницитѣ като видѣхъ това, поискахъ да ударятъ на бѣгъ, нѣ мостъ, когото бѣхъ направили за бѣганіе, като бѣше захванѣтъ отъ нашитѣ войскы възстаницитѣ бѣхъ принудени волею, неволею де приемигъ сбиваніето. Битката быде силна, и безрѣдѣето тозъ чясъ ся видѣ у неприятелигъ. По-вечето паднахъ, а другитѣ около двѣстѣ души ся нахвърлихъ въ рѣкитѣ за да прѣплуватъ на срѣщѣ; нѣ всичкитѣ загынѣхъ.

Между останѣлитѣ на бойното поле, распознахъ ся трувоветѣ на Трифка войводѣ отъ нахѣитѣ Боранѣ, на баща му, на чичя му и на много другы Черногорцы. У Трифка ся намѣри и едно писмо, което му было пратено отъ Черногореца Пана Божковичъ. Съдържаніето на това пиемо бѣ насърчваніе на Трифка въ това възстаническо прѣдпріятіе.

Отъ нашитѣ войскы нѣмаше повече паднали, освѣнъ трима умрѣли и петъ ранени.

Вторый телеграммъ отъ Мехмедъ Али паша отправенъ до Сераскерата съ датѣ отъ 27-ый октомврий.

Азъ приемамъ днесъ два телеграмма отъ командантина на Новий-Варушъ. Отъ съдържаніето имъ ся вижда, че петъ фамилиѣ отъ селото Ратошь, двѣ отъ селото Баная и една отъ селото Кратово т. е. осѣмтѣ фамилиѣ, забѣгнахъ въ Сърбіѣ, ся завърнахъ въ къщята си. Сто и двадесетъ и петъ другы забѣгнахъ отъ селото на Банай, сѣ готови да ся завърнатъ и тѣ. Мѣстнитѣ власти имъ набавихъ всичкитѣ изыскваны нужды.

Безполезно е да прибавѣ, че щомъ ся завърнатъ тѣзи фамилиѣ, тѣ ще бѣдѣтъ прѣгльдвани най-добрѣ отъ властитѣ.

«Телеграммъ отъ Старѣ-Загорѣ отправенъ до Сераскерата отъ Омеръ Февзи паша главный управитель на Одринскый Вилаетъ.»

Имахъ честтъ на приемигъ депешитѣ чрѣзъ който Ваше В. ми извѣстявате, че сте постѣпили споредъ както Вы бѣхъ извѣстилихъ относительно за испращаніето на четыре ескадрона кѣнницѣ.

Слава Богу, рѣдѣтъ въ дворенъ съвършенно на тойзи чясъ, въ Вилаета, всякой ся наслаждава съ общѣтѣ тишинѣ, и всякой си е заниматъ мирно въ своитѣ работы.

Ные очякваме да ся оправи врѣмето и да испроводимъ войскитѣ на кашли въ опрѣдѣленитѣ имъ мѣста. Жителитѣ отъ Чирпанѣ като ми поискахъ гарнизонѣ, азъ сиѣшѣ да Вы извѣстѣ, че тази мѣстность е сѣщо въ броя на другитѣ, които ще бѣдѣтъ подѣ войнственно наблюденіе.

ВЪНШНИ

— Австрійскый Императоръ наградилъ сѣ «звѣздѣтѣ на кръста» първия помощникъ на Княза Милана, т. е. Г-на Францъ Зачя, и сѣ желѣзнѣтѣ коронѣ — втория му Г-на Константина Янковичъ.

— Главный Сърбскый депутатинъ Г-нъ Адамъ Богозаревичъ и много другы неговы съслужници прѣдставили на Скупщинѣтѣ единъ проектъ съ тѣзи два закона: първо, че ако бы земята ни да ся намѣри въ о-пасто положеніе, то чиновницитѣ

да бѣдѣтъ задържѣны на службитѣ си до тогава, до когато и войскитѣ и второ, че и калугеритѣ да бѣдѣтъ въ военственнѣ службѣ. Това прѣдложеніе ся испроводило на комисіѣтѣ за разгльданіе.

— Много души като съгльдатели трѣбва да пристигнѣтъ скоро отъ Петербургъ въ Цетиня. Освѣнъ това Императоръ Александръ изново проводи трѣсетъ хиляды рубли на князь Никитѣ за да помогне на раненитѣ и прибѣгнахъ Херцеговинцы въ Чернѣ-Горѣ.

Всичкитѣ тѣзи знакове на благодареніе които показва Руссіѣ къмъ Чернѣ-Горѣ, тѣ ся посрѣщатъ и съгльдѣтъ сѣ едно завидно око отъ Бѣлградъ, защото Сърбіѣ или сѣрбскый дворъ не знае да е дала причинѣ за да бѣдетѣ прѣнебрѣгнѣта и изоставена отъ странѣтѣ на Руссіѣ.

Оттова е явно, че благодареніе на вліяніето на взаимното недовѣріе, отношеніята между Бѣлградъ и Цетиня, които прѣди два три мѣсеца сѣ каквито чюства бѣхъ и както бѣхъ сдумани, днесъ сѣ съвсѣмъ изгаснѣли и истинѣлы. А еще по-явно може всякой да види и да разумѣе за това що казваме, отъ външнія печатѣ, който отъ двѣ три седмицы насамъ е съвсѣмъ прѣстанѣлъ да ся занимава съ бывшитѣ ужъ споразумѣнія, и сѣ распаленитѣ имъ къмъ Херцеговинѣ и Боснѣ народны чюства.

— Пишѣтъ отъ Зарѣ до Вѣнскыя вѣстникъ «Прессе» че войводитѣ отъ Боснѣ Узелачъ, Бабиць и Билбига свѣкали народного събраніе за да провъзгласятъ народно правителство по съгласіе на Херцеговинѣ. Отъ сѣщія листъ ся научяваме, че възстаницитѣ изново прѣѣли прѣзъ Чернѣ-Горѣ хыляда пушкы.

ГАТАНКА.

Нѣкой си поканилъ своя пріятель да идѣтъ на гостиѣ, като отишли, домовладыката искочилъ да ги посрѣщне, и сѣ желаніе да ся запознае съ новия гостѣ, попыталъ познатыя за името на непознатыя, а познатыитѣ му отговорилъ:

«Съ първий слогъ той все отрича,
Съ вторый, третій ти с' обрича,
Съ помощѣтѣ на двѣ животнѣ
Да може да ти издига
Села, градища имотны,
Безъ да ти рѣче, че стига.»
Какво е было името му?

Издатель Хр. Г. Бѣчеварогъ
Отговорникъ, П. П. Карапетровъ.